

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Spolku občanské solidarity Rumburk, o.s.**, se sídlem v Rumburku, ul. Zelená 797/7a, PSČ 408 01, IČ: 266 14 651, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem v Táboře, ul. Příběnická 1908, PSČ 390 01, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 61 PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, č.j. 173/DS/10, JID: 9017/2010/KUUK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 3. 2010, č.j. 173/DS/10, JID: 9017/2010/KUUK, **se provádí řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **16.076,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jednající skrze svoji předsedkyni R. B. se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 3. 2010, č. j. 173/DS/10, JID: 9017/2010/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání jako nepřípustné proti rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, speciální stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 10. 2009, č. j. OKV/44408-09/4325-2009/Ti, kterým stavebníkovi – Město Krásná Lípa bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“. K žalobě žalobce mj. přiložil kopii plné moci ze dne 1. 8. 2003, již Mgr. I. D. z pozice tehdejší předsedkyně žalobce udělila Ing. J. D. plnou moc k zastupování ve všech jednáních a úkonech ve věcech souvisejících s vedenými správními řízeními, která jsou již zahájena nebo budou zahájena a v těchto řízeních o právech a právem hájených zájmech nebo povinnostech žalobce má být jednáno, nebo jehož práva, právem hájené zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Současně žalobce požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo

zrušeno a věc se vrátila k dalšímu řízení a aby soud žalovanému uložil uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalovaný zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces dle ustanovení čl. 36 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina“), když mu jeho nezákonným zásahem odebral právo na využití řádného opravného prostředku. Současně ze strany žalovaného též mělo dojít k porušení ustanovení čl. 20 Listiny, a to tím, že žalovaný měl ignorovat svobodnou vůli členů spolku (Spolku občanské solidarity Rumburk) a řádně ustanovených orgánů. K těmto zásahům dle žalobce došlo v důsledku porušení ust. § 2 odst. 1 ve spojení s ust. § 2 odst. 3 a konečně ust. § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž dále neměl dostatečně zjistit skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, čímž měl postupovat v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v ust. § 3 správního řádu. Nadto měl žalovaný postupovat v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu, když od žalobce požadoval podklady, které nebyly nutné, a povinnost pro jejich vydání není ani stanovena právním předpisem.

V konkrétnostech shledává žalobce pochybení žalovaného v následujících skutečnostech. Předně považuje postup žalovaného za zjevně šikanózní a zneužívající svěřených pravomocí, pokud se jedná o posouzení oprávnění Ing. D. jednat jménem žalobce na základě plné moci ze dne 2. 2. 2009. Žalobce uvádí, že žalovaný s Ing. D. jako zástupcem žalobce dříve opakovaně jednal v jiných řízeních a nikdy jeho oprávněnost jednat jménem žalobce nezpochybňoval, přičemž tak ani nečinil stavební úřad. Z tohoto důvodu není žalobci známo, co žalovaného vedlo k náhlé změně přístupu. A to zvláště za situace, kdy žalobce žalovanému na jeho výzvu předložil usnesení valné hromady žalobce ze dne 24. 1. 2009 a současně i plnou moc ze dne 2. 2. 2009. Tyto dokumenty by dle přesvědčení žalobce měly dostatečně prokazovat oprávnění Ing. Dvorského jednat jménem žalobce. Žalobce dále zpochybňuje žalovaného výklad zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, a to v části týkající se oprávnění jednat jménem sdružení, když žalovaný má tímto výkladem ignorovat obecnou úpravu zastupování na základě plné moci, jak je obsažena v ust. § 31 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdních předpisů (dále jen „občanský zákoník“), když se tato úprava vztahuje nejen na právnické osoby, ale i na občanská sdružení. Na této skutečnosti dle žalobce nemohou nic změnit ani nedoložená tvrzení bývalé předsedkyně žalobce Mgr. D.. Pakliže bývalá předsedkyně považovala některé usnesení žalobce za nezákonné nebo odporujícím stanovám, proti němuž není možno dle stanov podat opravný prostředek, měla nejpozději do šesti měsíců od rozhodnutí valné hromady požádat příslušný okresní soud o určení, zda je předmětné rozhodnutí v souladu se zákonem a stanovami. Nic takového se ovšem nestalo, tudíž pokud žalovaný zpochybnil rozhodnutí valné hromady, jakožto nejvyššího orgánu žalobce, rozhodoval o věci, která mu nepřísluší a nikde nepřislušela. Žalobce v této věci ještě doplnil, že žalovaný opomíjí skutečnost, že ostatně sama bývalá předsedkyně udělila dne 1. 8. 2003 Ing. D. plnou moc, aby mohl jednat jménem žalobce, přičemž tato plná moc nebyla nikdy odvolána. Tato plná moc byla v průběhu tohoto správního řízení předložena při nahlížení do spisu 8. 2. 2010, byť tato skutečnost nebyla zaznamenána v záznamu o tomto procesním úkonu.

Dle žalobce žalovaný dále zneužil svoji pravomoc a nechránil práva tak zájmy žalobce jakožto účastníka správního řízení. Žalovaný se tohoto jednání měl dopustit, že na základě nepodložených informací osoby (bývalé předsedkyně žalobce), která neměla zájem být nadále členem sdružení (žalobce), zpochybnil jednání osob, které naopak mají zájem být členy tohoto sdružení (žalobce), a jejichž oprávnění jednat jménem žalobce bylo řádně doloženo. Žalobce v této souvislosti namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí absurdně

konstatuje, že tímto rozhodnutím chrání zájmy žalobce, který by se mohl v případě neoprávněného účastenství v rámci správního řízení cítit touto skutečností obtěžován. Žalovaný k tomuto závěru dospěl navzdory faktu, že paní R. B., jakožto tehdejší nová předsedkyně sdružení (žalobce), zájem o účastenství žalobce v probíhajícím správním řízení potvrdila v dopise ze dne 27. 1. 2010. Pakliže měl žalovaný pochybnosti, zda se žalobce skutečně stal účastníkem správního řízení, měl dle žalobce postupovat v souladu s ust. § 28 správního řádu. Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobce není účastníkem správního řízení, měl o této skutečnosti v souladu s ust. 28 odst. 1 správního řádu vydat usnesení (*pozn. soudu: v žalobě je uvedeno ustanovení § 28 odst. 2 správního řádu, nicméně soud je přesvědčen, že správně by zde mělo být uvedeno ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, neboť jen dle tohoto ustanovení vydává správní orgán usnesení, zda je či není osoba účastníkem správního řízení*). Kdyby takovéto usnesení bylo vydáno, žalobce by mohl podat proti tomuto usnesení odvolání, a žalobce by se nemusel touto žalobou obracet na soud.

A konečně žalobce uvedl, že žalovaný sice zpochybňoval oprávnění Ing. D. jednat jménem žalobce, přesto mu to nebránilo zasílat veškeré písemnosti právě na jeho adresu. Vzato *ad absurdum* se žalobce vůbec nedozvěděl, že jej žalovaný vyzýval k doplnění podkladů pro rozhodnutí a doplnění oprávnění k jednání. Žalobce současně ještě doplňuje, že pokud by se soud přiklonil k závěrům žalovaného, tak namítá, že jej žalobce zkrátil na jeho procesních právech, jelikož jej nevyzval k doložení relevantních skutečností a nedal mu možnost svá práva hájit. Tato skutečnost dle žalobce sama o sobě je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Ke svému postupu nejprve obecně zmínil, že v souladu s ust. § 30 odst. 5 správního řádu pokládá za důležitou podmínku řízení prokázání oprávnění, tj. skutečnosti, kdo může činit úkony za právnickou osobu. Dle zmíněného ustanovení správního řádu je každý, kdo činí úkony (za právnickou osobu), povinen prokázat své oprávnění (např. plnou mocí atd.). Důkazní břemeno v takovém případě tedy stihá toho, kdo takové úkony činí, když účelem toho ustanovení je právě ochrana zájmů právnických osob, tj. tato osoba je povinna předložit své oprávnění. Z tohoto důvodu tudíž nelze považovat postup žalovaného za zneužití pravomoci či šikanu, a to ani s odkazem na skutečnost, že ostatní správní úřady (včetně ostatních odborů žalovaného) doposud oprávnění Ing. Dvorského neprověřovaly.

Pokud se jedná o oprávnění Ing. D. jednat jménem žalobce na základě plné moci ze dne 2. 2. 2009, žalovaný k této věci uvedl, že předložený doklad (usnesení valné hromady žalobce) posuzoval v rámci jeho oprávnění učinit si úsudek o předběžné otázce dle ust. § 57 správního řádu. Žalovaný přitom neposuzoval zákonnost valné hromady (byť v případě potřeby byl připraven si takový úsudek učinit, neboť jeho oprávnění není vázáno na uplynutí lhůty pro podání žaloby k soudu), ale toliko věrohodnost zápisu, jakožto listinného důkazu, o jejím konání a průběhu, když zápis z jednání valné hromady nebyl doplněn prezenční listinou (přítomných) a pozvánkami. Z tohoto důvodu takovýto důkaz nemohl v kontextu ostatních podkladů obstát.

Ohledně plné moci ze dne 1. 8. 2003, která měla být Ing. D. udělena bývalou předsedkyní Mgr. D., žalovaný uvedl, že pokud by měl Ing. D. zájem tuto plnou moc v průběhu správního řízení prezentovat, samozřejmě by se objevila v některém z podkladů spisu. Dle žalovaného je s podivem, že Ing. D. v e-mailu ze dne 9. 2. 2010, který byl adresován Ing. F., a jenž je součástí spisu, dovozuje své oprávnění z titulu funkce tajemníka sdružení (žalobce), a nikoliv z plné moci vystavené bývalou předsedkyní Mgr. D.. Nadto žalovaný doplnil, že úředním osobám žalovaného není o této plné moc nic známo.

Pokud se týká tvrzení žalobce, že žalovaný zneužil svou pravomoc a nehájil práva a zájmy žalobce, jakožto účastníka správního řízení, žalovaný k tomu sdělil následující. Žalovaný je oproti žalobci přesvědčen, že svým postupem hájil zájmy žalobce, když nedopustil, aby jeho jménem činil úkony ten, kdo neprokázal své oprávnění – námitka Ing. D. ani nekořespondovala s cílem žalobce, jakožto sdružením, které má hájit zájmy ochrany přírody a krajiny. Tímto postupem se současně mělo zabránit i diskreditaci žalobce v očích veřejnosti, k čemuž by jistě došlo, jestliže by vešlo ve veřejnou známost, že úkony Ing. D. bránily potřebné rekonstrukci mostu z jiných důvodů, než je ochrana životního prostředí.

Žalovaný dále zkoumal otázku, zda se žalobce vůbec přihlásil k účasti ve správním řízení, což mohl učinit pouze prostřednictvím osoby k tomu oprávněné – oprávnění Ing. Dvorského se ovšem nepodařilo prokázat.

Dále žalovaný připustil, že veškerá korespondence byla s Ing. D. vedena na jeho osobní adresu – Zelená 797/7a, 408 01 Rumburk, a to z důvodu, že právě Ing. D. byl podatelem odvolání, který měl prokázat své oprávnění jednat v této věci za žalobce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný soudu navrhl, aby žaloba byla odmítnuta, neboť byla podána žalobcem, který nebyl účastníkem předchozího správního řízení, neboť jej do tohoto řízení přihlásila osoba, která neprokázala oprávnění jednat jménem sdružení.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce setrval na jednotlivých žalobních námitkách. K věci dodal, že pro daný případ má význam skutečnost, že žalobce jako spolek v rozhodné době existoval a i nadále existuje a že rovněž je dána existence plné moci pro Ing. D., která byla udělena tehdejší předsedkyní žalobce paní B.. Dále uvedl, že nelze přehlížet fakt, že předchozí předsedkyně spolku Mgr. D. v roce 2006 rezignovala a její rezignace téhož roku byla doručena žalobci. Dále právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce nesporně byl účastníkem správního řízení a pokud o tom žalovaný měl pochybnosti, měl postupovat ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu. Dále uvedl, že ve správním spise není založena plná moc ze dne 1. 8. 2003, kterou žalobce prostřednictvím tehdejší předsedkyně spolku Mgr. D. zplnomocnil Ing. D. ke všem jednáním a úkonům ve správních řízeních souvisejících s činností žalobce. Tuto plnou moc přitom Ing. D. předkládal paní H. v rámci odvolacího řízení při ústním jednání dne 8. 2. 2010, kdy nahlížel do správního spisu. Z procesní opatrnosti proto dotyčnou plnou moc v kopii přiložil i k předmětné žalobě. Vedle toho zmínil, že v jiných správních řízeních nakonec správní orgán dospěl k závěru, že za žalobce má oprávnění vystupovat Ing. D. a nikoliv Mgr. D.. V návaznosti na to pak právní zástupce žalobce soudu navrhl, aby ve věci bylo provedeno dokazování správními spisy z období, které se kryjí s předmětným případem za účelem prokázání, kdo byl oprávněn za žalobce jednat z pohledu správních orgánů. Dále podotkl, že žalovaný v daném řízení nekomunikoval s nikým jiným než s Ing. D., přičemž obě plné moci, tj. ze dne 2. 2. 2009 a ze dne 1. 8. 2003 opravňovaly Ing. D. k jednání za žalobce. Tuto skutečnost ostatně potvrdily obě někdejší předsedkyně žalobce, paní B. a Ing. D., a to i zpětně. Obě plné moci je nesporně možné považovat za pověření Ing. D. jednat jménem žalobce.

Při témže ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalovaného nadále požadovala, aby soud žalobu odmítl, neboť byla podána žalobcem, který nebyl účastníkem předchozího správního řízení, popř. aby žalobu zamítl pro nedůvodnost. Dále uvedla, že ze strany žalobce nebylo prokázáno oprávnění jednat ve správním řízení skrze Ing. D.. Skutečnost, že s někým bylo jednáno jako s účastníkem řízení, ještě neznamená, že fakticky je účastníkem daného řízení. Vedle toho pověřená pracovnice žalovaného vyjádřila přesvědčení, že v daném případě nebylo nutné ze strany žalovaného vydávat rozhodnutí ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, a to s ohledem na stadium daného správního řízení, které se nacházelo

ve fázi odvolacího řízení, v němž již nebyly činěny žádné jiné úkony. Dále uvedla, že plná moc ze dne 1. 8. 2003 žalovanému nebyla známa, a proto ji nereflektoval. Navíc plná moc ze dne 1. 8. 2003 nemá pro posouzení předmětné žaloby význam, když není využitelná pro dané správní řízení, jelikož v ní absentuje ověřený podpis a také nebyla předložena ze strany žalobce při prvním úkonu ve správním řízení. K umocnění pochybností ze strany žalované o tom, zda žalující spolek má vůbec vůli být účastníkem dotyčného správního řízení, došlo díky tomu, že v jiných správních řízeních vystupovala za žalobce jeho tehdejší předsedkyně Mgr. D., která za žalobce vyjadřovala jiné procesní postoje. Pověřená pracovnice žalovaného má za to, že žalovaný v daném správním řízení legitimně jednal s Ing. D., a to s ohledem na § 30 odst. 5 správního řádu, přičemž žalovaný neměl povinnost vyzývat žalobce k odstranění nedostatků plné moci ze dne 2. 2. 2009, když dospěl k závěru, že za žalobce vlastně jednal Ing. D.. Žalovaný naproti tomu měl oprávnění posoudit účinky jednání a účinky uskutečnění valné hromady ze dne 24. 1. 2009 z hlediska předmětného odvolacího řízení. Dále uvedla, že postup žalovaného v daném řízení zjevně nebyl účelový, když případné meritorní projednání odvolání by pro žalovaného nebyl problém a to s ohledem na charakter odvolacích námitek. Právě s ohledem na charakter odvolacích námitek, které byly technického charakteru a nesouvisely s ochranou přírody, žalovaný dospěl k závěru, že odvolání *de facto* nepodává žalobce, nýbrž Ing. D. za svoji osobu.

Při témže ústním jednání před soudem se k věci vyjádřil i Ing. D. z pozice osoby pověřené jednat za žalobce při tomto jednání, který uvedl, že není pravdou, že by žalovaný nevěděl o existenci plné moci ze dne 1. 8. 2003. K tomu dodal, že podle tehdejšího starého správního řádu nebylo nutné, aby plná moc byla opatřena úředně ověřenými podpisy. Deset let za žalobce jednal právě on a nikdy to nebylo ze strany stavebního úřadu ani žalovaného zpochybněno. Následně podrobně vylíčil důvody, které patrně vedly k zásadní změně v postoji žalovaného k žalobci, pokud jednal prostřednictvím jeho osoby, což bylo dáno tím, že disponuje náležitým odborně-technickým vzděláním.

V rámci uskutečněného ústního jednání pak ve smyslu ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud provedl dokazování, a to předložením k nahlédnutí pověřené pracovnici žalovaného, originálem plné moci ze dne 1. 8. 2003, kterou udělila tehdejší předsedkyně žalobce Mgr. D. Ing. D. a kterou žalobce předložil v kopii k žalobě a v originálu při jednání soudu. Naproti tomu soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k provedení dokazování správními spisy vedenými u stavebního úřadu z období, které se kryjí s předmětným případem za účelem prokázání, kdo byl oprávněn za žalobce jednat z pohledu správních orgánů obou stupňů, jak navrhl právní zástupce žalobce, neboť dokazování v tomto směru vyhodnotil soud z pohledu předmětného soudního řízení jako zjevně nadbytečné.

Dále soud považuje za nutné uvést, že se neztotožnil s názorem žalovaného, že předmětnou žalobu je nutno odmítnout, a to pro nedostatek aktivní legitimace žalobce ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. s odůvodněním, že žaloba byla podána žalobcem, který nebyl účastníkem předchozího správního řízení. Tuto žalovaným tvrzenou skutečnost soud nezjistil. Z žalobou napadeného rozhodnutí, tj. z rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2010, č. j. 173/DS/10, JID: 9017/2010/KUUK, v tomto směru jednoznačně vyplývá, což ostatně bylo soudem zmíněno již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, že tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jako nepřipustné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 10. 2009, č. j. OKV/44408-09/4325-2009/Ti. Tato skutečnost je výslovně zmíněna v narativní části dotyčného zamítavého rozhodnutí žalovaného, neboť obsahuje mj. větu, že: „*Odvolání účastníka řízení občanského sdružení Spolek občanské iniciativy Rumburk, podané tajemníkem spolku panem Ing. J. D., bytem „X“, se jako nepřipustné zamítá.*“ Z právě uvedeného je zřejmé, že i samotný žalovaný na žalobce, tj. Spolek občanské

iniciativy Rumburk, nazíral v žalobou napadeném rozhodnutí jako na účastníka dotyčného odvolacího řízení. Pro učinění závěru o splnění podmínek řízení, a to pokud se jedná o žalobcovu aktivní legitimaci, má pak význam skutečnost, že i předmětnou žalobu podával v pozici žalobce Spolek občanské iniciativy Rumburk, o.s., tedy identický subjekt, o jehož odvolání bylo žalovaným rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud neshledal u žalobce absenci jeho žalobní legitimace, a proto přikročil k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí soud pak přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nutno zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) s. ř. s., jak soud v podrobnostech rozvede níže.

V dané věci je předmětnou žalobou brojeno proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jako nepřípustné žalobcovo odvolání proti výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí stavebního úřadu ve věci stavebního povolení, a to s odůvodněním, že odvolání bylo učiněno Ing. D. jménem žalobce, u něhož se nepodařilo prokázat relevantní projev vůle směřující k účasti na předmětném stavebním řízení.

Pro učinění závěru o důvodnosti podané žaloby má význam skutečnost, že v rámci stavebního řízení před prvoinstančním správním orgánem, tj. před Městským úřadem Rumburk, speciální stavební úřad, bylo se žalobcem jednáno jako s účastníkem dotyčného správního řízení, a to vedlejším účastníkem řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Tato skutečnost prokazatelně vyplývá z obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložil žalovaný. Ve správním spise je totiž založeno mj. Oznámení stavebního úřadu ze dne 15. 9. 2009, č. j. OKV/37106-09/4325-2009/Ti, o zahájení stavebního řízení ve věci stavby „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“, v němž stavební úřad v souladu s ust. § 112 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vyzval účastníky řízení a dotčené orgány k případnému uplatnění svých závazných stanovisek, námitek, popř. důkazů v desetidenní lhůtě ode dne doručení tohoto oznámení, jinak k nim nebude přihlídnuto. V tomto oznámení dále stavební úřad výslovně uvedl, že pro žalobce platí, že má tak učinit písemnou formou do 10 dnů ode dne, kdy požádá o postavení účastníka řízení. Dotyčné oznámení bylo doručováno žalobci prostřednictvím Ing. J. D. na jím užívanou adresu, tj. „X“, přičemž k řádnému doručení došlo dne 1. 10. 2009, kdy tato osoba doručovanou písemnost osobně převzala. Tento procesní postup vůči žalobci ze strany stavebního úřadu měl návaznost na tzv. generální prohlášení žalobce pro rok 2009, jež bylo učiněno právě Ing. D. z pozice tajemníka žalobce ze dne 27. 2. 2009, které stavební úřad obdržel dne 2. 3. 2009, o úmyslu žalobce být účastníkem správních řízení ve smyslu ust. § 23 odst. 9 písm. a) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a správního řádu s tím, že žalobce žádá o podávání informací a umožnění nahlížení do spisů v souladu s příslušnými

ustanoveními správního řádu. Dále z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že na základě oznámení stavebního úřadu žalobce opět prostřednictvím svého tajemníka Ing. D. stavebnímu úřadu dne 5. 10. 2009 předložil písemnost, obsahující prohlášení žalobce o tom, že se přihlašuje do uvedeného stavebního řízení ve věci stavby „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“ jako jeho účastník s tím, že žalobce žádá, aby v této i v dalších věcech byla veškerá pošta zasílána stále na adresu dotyčného tajemníka spolku. Dále předložený správní spis obsahuje i již výše citované rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 10. 2009, č. j. OKV/44408-09/4325-2009/Ti, kterým stavebníkovi – Město Krásná Lípa bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“. Pro vyhodnocení důvodnosti předmětné žaloby má pak význam i skutečnost, že rovněž toto rozhodnutí bylo stavebním úřadem doručováno žalobci, jakožto vedlejšímu účastníku řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu, a to prostřednictvím jeho tajemníka, tj. Ing. D. na jím užívanou adresu, přičemž k řádnému doručení došlo dne 20. 10. 2009, kdy tato osoba osobně převzala doručované rozhodnutí. Z právě uvedeného je zřejmé, že stavební úřad od prvopočátku dotyčného stavebního řízení ve věci stavebního povolení na stavbu „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“ nazíral a jednal se žalobcem jako s legitimním účastníkem tohoto řízení, a to za situace, že žalobce po celou dobu vystupoval a jednal prostřednictvím svého tajemníka Ing. D.. Tato skutečnost zřetelně vyplývá i z toho, že po podání odvolání ze strany žalobce vůči dotyčnému rozhodnutí stavebního úřadu ve věci stavebního povolení ze dne 19. 10. 2009, které bylo učiněno opět prostřednictvím jeho tajemníka Ing. D., stavební úřad vyhotovil dne 10. 11. 2009 pod č. j. OKV/47805-09/4325-2009/Ti vyrozumění o podaném odvolání, v němž výslovně zmínil, že vyrozumívá ostatní účastníky řízení o tom, že žalobce, tj. Spolek občanské solidarity Rumburk, jakožto účastník řízení podal odvolání proti dotyčnému stavebnímu povolení. Rovněž tak v předkládací zprávě k podanému odvolání ze dne 11. 1. 2010, č. j. OKV/1151-10/4325-2009/Ti, adresované žalovanému pro účely uskutečnění odvolacího řízení stavební úřad výslovně zmiňuje, že ve věci stavebního povolení ze dne 19. 10. 2009 bylo podáno odvolání žalobce. Ze všech shora předestřených písemností tedy vyplývá, že stavební úřad jakožto prvoinstanční správní orgán neprojevil jedinou pochybnost o tom, že by účastníkem dotyčného stavebního řízení ve věci stavby „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“ a posléze odvolatelem neměl být žalobce, tj. Spolek občanské solidarity Rumburk, třebaže ten ve vztahu ke stavebnímu úřadu pouze a výlučně jednal prostřednictvím svého tajemníka Ing. D..

Za tohoto skutkového stavu je soud názoru, že pokud žalovanému v rámci odvolacího řízení vznikly pochybnosti o tom, zda samotný žalobce má vůbec vůli být účastníkem předmětného stavebního řízení, měl postupovat ve smyslu ust. § 28 odst. 1 správního řádu.

Podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu platí, že za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

V daném případě však žalovaný ve smyslu ust. § 28 odst. 1 správního řádu ve vztahu k žalobci nepostupoval, čímž žalobce v rámci odvolacího řízení zkrátil na jeho procesních právech, což představuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a proto toto rozhodnutí nemůže obstát. Žalovaný by měl mít na paměti, že usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoliv právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy. O takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství *expressis verbis* řešeno přímo v zákoně. Shodně může správní orgán postupovat i za situace, kdy pro posouzení otázky účastenství není třeba provést

skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence pochybností, jak má na mysli ust. § 28 odst. 1 věta první správního řádu a obligatorně musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Tyto závěry, které lze vztáhnout i na odvolací řízení, přitom shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 39, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1657/2008 a také na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v dotyčném judikátu rovněž vyslovil, že „...*postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením, je třeba omezit na zcela nesporné situace; v hraničních případech je nutno postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu ust. § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu podrobeného instanční kontrole.*“ Správní orgán je povinen vydat usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu vždy, když pro posouzení otázky účastenství je třeba provést skutková šetření, a to bez ohledu na to, zda potřeba provést skutková šetření k otázce účastenství vytane až ve stádiu odvolacího řízení. Tím, že ohledně účastenství žalobce v dotyčném odvolacím řízení ve věci stavebního povolení stavby „Oprava havarijního stavu mostu M-013 v Krásné Lípě“ nebylo žalovaným vydáno samostatné usnesení, v němž by byla nastolena právě tato otázka, byla žalobci *de facto* odňata i možnost domáhat se případného svébytného soudního přezkumu dotyčného usnesení v rámci správního soudnictví.

V předmětné věci přitom nemůže být pochyb o tom, a to s ohledem na obsah správního spisu, jenž žalovaný předložil soudu, že žalovanému v odvolacím řízení prokazatelně vznikly pochybnosti, zda samotný žalobce má vůbec vůli být účastníkem předmětného stavebního řízení. Tyto pochybnosti se projeví např. tím, že žalovaný v rámci odvolacího řízení se dne 5. 2. 2010 obrátil na Ministerstvo vnitra se žádostí o radu při řešení pochybností o existenci zmocnění pro Ing. D. uděleného žalobcem ve vztahu ke správnímu řízení nebo např. tím, že žalovaný v rámci odvolacího řízení vyzval někdejší předsedkyni žalobce Mgr. D. ke sdělení informací ohledně toho, zda Ing. D. má oprávnění jednat za žalobce, která přitom ve svých odpovědích poskytnutých žalovanému kategoricky zpochybňovala oprávnění Ing. D. jednat za žalobce s poukazem na jeho stanovky. Dále se pochybnosti žalovaného v rámci odvolacího řízení o účastenství žalobce projeví i tím, že žalobcův tajemník, tj. Ing. D., byl dopisy ze dne 19. 1. 2010, č. j. 173/DS/10, a ze dne 5. 2. 2010, č. j. 173/DS/10, vyzván k předložení oprávnění činit úkony jménem žalobce v dotyčném správním řízení.

Z právě uvedeného je zřejmé, že ohledně účastenství žalobce v předmětném stavebním řízení žalovaný v rámci odvolacího řízení přikročil ke skutkovému šetření této otázky. Z předloženého správního spisu přitom v tomto směru vyplývá, že na výzvu žalovaného ze dne 19. 1. 2010, č. j. 173/DS/10, zareagoval samotný žalobce prostřednictvím své tehdejší předsedkyně R. B. tak, že žalovanému zaslal dne 28. 1. 2009 písemnou odpověď, v níž vyjádřil nesouhlasné stanovisko k prováděnému skutkovému šetření ohledně jeho účastenství v předmětném stavebním řízení, přičemž pro vyhodnocení důvodnosti projednávané žaloby má význam skutečnost, že vedle této písemné reakce žalovanému zaslal plnou moc ze dne 2. 2. 2009, již R. B. z pozice tehdejší předsedkyně představenstva žalobce udělila Ing. J. D. plnou moc k zastupování ve všech jednáních a úkonech ve věcech souvisejících s vedenými správními řízeními, která jsou již zahájena nebo budou zahájena a v těchto řízeních o právech a právem hájených zájmech nebo povinnostech žalobce má býti jednáno, nebo jehož práva, právem hájené zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Spolu s touto písemností žalobce žalovanému zaslal i kopii usnesení z valné hromady žalobce ze dne 24. 1. 2009, obsahující mj. informaci o rezignaci tehdejší předsedkyně spolku Mgr. I. D. a schválení přenesení kompetencí předsedy představenstva žalobce na jeho tajemníka Ing. D. s tím, že novou zasilací adresou a sídlem spolku je – Zelená 797/7a, 408 01 Rumburk. Vedle těchto písemností žalobce zaslal i stejnopis Prohlášení se účastníkem správních řízení učiněné

žalobcem prostřednictvím jeho tajemníka Ing. D. ze dne 6. 4. 2009 adresované stavebnímu úřadu, které obsahuje podací razítko stavebního úřadu z téhož dne, a kopii stanov žalobce s doložkou o registraci žalobce Ministerstvem vnitra dne 14. 1. 2003 pod č. j. VS/1-1/52378/03-R. Na výzvu na výzvu žalovaného ze dne 5. 2. 2010, č. j. 173/DS/10, pak opět bylo ze strany žalobce zareagováno, a to prostřednictvím jeho tajemníka Ing. D., písemnou odpovědí doručenou žalovanému dne 11. 2. 2010, v níž opětovně bylo vyjádřeno jménem žalobce nesouhlasné stanovisko k prováděnému skutkovému šetření ohledně žalobcova účastenství v předmětném stavebním řízení včetně jeho odvolacího stádia.

Soud má za to, že za daného skutkového stavu přes žalovaným uskutečněné skutkové šetření ohledně účastenství žalobce v daném stavebním řízení včetně odvolacího řízení nebylo prokazatelně zjištěno, že samotný žalobce nemá vůbec vůli být účastníkem předmětného stavebního řízení, a proto žalovaný nemohl legitimně žalobou napadeným rozhodnutím vyslovit, že žalobcovo odvolání se jako nepřipustné zamítá. Je sice pravdou, že někdejší předsedkyně žalobce Mgr. D. v rámci odvolacího řízení kategoricky zpochybňovala oprávnění Ing. D. jednat za žalobce s poukazem na jeho stanovy, ovšem naproti tomu nezpochybnitelnou skutečností je rovněž to, že žalobce prostřednictvím svého tajemníka Ing. D. a tehdejší předsedkyně p. B. ve svých odpovědích žalovanému v reakci na jeho výzvy důrazně poukazoval na skutečnost, že Ing. D. je osobou oprávněnou jednat za žalobce v předmětném správním řízení včetně jeho odvolacího stádia. V této souvislosti je nutno podotknout, že žalovaný zastává nesprávný názor ohledně toho, že plná moc ze dne 1. 8. 2003 není využitelná pro dané správní řízení, jelikož v ní absentuje ověřený podpis a také nebyla předložena ze strany žalobce při prvním úkonu ve správním řízení. Je tomu tak proto, že dotyčná plná moc byla zřetelně udělena v intencích občanského zákoníku, a to konkrétně ve smyslu jeho ust. § 22 odst. 1, a nikoliv v intencích ust. § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, a tudíž mj. nemusela obsahovat úředně ověřený podpis a také nutně nemusela být předložena ze strany žalobce při jeho prvním úkonu ve správním řízení. Za výše nastíněného skutkového stavu tedy nebylo žalovaným prokazatelně zjištěno, že se jedná o odvolání, které je nutno bez jeho meritorního projednání pro nepřipustnost zamítnout, a proto soud z tohoto důvodu dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou rovněž nemůže obstát, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění. Na tomto místě ještě nelze nezmínit, že samotné procesní úkony činěné žalovaným v rámci odvolacího řízení v souvislosti s předmětným odvoláním jsou značně rozporuplné, když v rámci odvolacího řízení žalovaný při svých skutkových šetřeních ohledně oprávnění jednat za žalobce jednal s Ing. D. a okrajově s Mgr. D. a naprosto vůbec s p. B., ačkoliv ta v dané době byla předsedkyní žalobce, přičemž posléze žalovaný výlučně Ing. D. doručoval žalobou napadené rozhodnutí, a na druhou stranu pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zřetelně rozhodoval o odvolání žalobce, jak vyplývá z narativní části tohoto rozhodnutí a jak soudem bylo podrobně rozvedeno již shora.

S ohledem na zjištěné dvě zásadní vady řízení soudu proto nezbylo nic jiného než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou. Soud tudíž napadené rozhodnutí žalovaného pro zjištěné vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) s. ř. s. zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. V dalším řízení pak bude třeba, aby žalovaný v intencích ust. § 28 odst. 1 správního řádu usnesením pravomocně rozhodl o účastenství žalobce v dotyčném stavebním řízení a na základě tohoto rozhodnutí, které by případně obstálo i v rámci soudního přezkumu, pak překročil k posouzení žalobcova odvolání ve věci dotyčného stavebního povolení. Důvod pro

zrušení prvoinstančního rozhodnutí soud neshledal, když ke shora popsaným pochybením došlo až v řízení před žalovaným.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 16.076,-Kč, která se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala po 2.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 3.100,-Kč za jeden úkon právní služby dotyčného právního zástupce žalobce po 3.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [účast při jednání soudu dne 16. 1. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g], z částky 300,-Kč za s tím související režijní paušál po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 2.433,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k ústnímu jednání soudu konanému dne 16. 1. 2013, z částky 1.000,-Kč za 10 ½hodin po 100,-Kč za promeškaný čas právního zástupce žalobce v souvislosti s uskutečněným ústním jednáním před soudem dne 16. 1. 2013 podle ust. § 14 odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.443,-Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. ledna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová